

Vlastimil Venclík - životopis

Vlastimil Venclík byl herec, scénárista a dramatik, který měl celý život problémy s komunistickým režimem.

Narodil se v roce 1. září 1942 během druhé světové války. Jeho otec byl krejčí a matka švadlena. Nejvíce jeho životní postoje ovlivnil jeho přísný otec, který jako živnostník měl problémy s komunistickým režimem. Odpor k režimu předal i svému synovi. Místo nástupu do první třídy prodělal tuberkulózu. Do první třídy nastoupil o rok později, chodil na školu v Kyjích. Zde měl i první velký průšvih, o přestávce shodil obraz Stalina a dostal za to dvojku z chování. Po základní škole šel na Gymnázium v Hrdlořezech. Ještě před vysokou školou musel absolvovat základní vojenskou službu, kde doplňoval kyslík do letadel. Poté chtěl jít na DAMU, ale bohužel ho nevzali. Naštěstí se ale dostal k natáčení studentského filmu, a tak si řekl, že půjde na FAMU. Vzali ho na poprvé.

Studium pokládá za nejlepší období svého života, vnímal uvolňování režimu a uměleckou svobodu, kterou to poskytovalo. To skončilo invazí vojsk Varšavské smlouvy v srpnu 1968.

Jako svoji závěrečnou práci na FAMU natočil v roce 1969 film *Nezvaný host*. Ve filmu bylo ukázáno, jak neznámý host vlezl do bytu mladého páru a začal v něm bydlet. Povedlo se mu přemluvit už v tu dobu známého herce Pavla Landovského, aby v tom filmu hrál. Jeho vedoucí Otakar Vávra film hodnotil kladně, ale poté normalizační komunisté film zabavili a pana Venclíka vyhodili ze školy. Nemohl se dále věnovat práci u filmu, a tak byl nucen nastoupit do OÚNZ (Okresní ústava národního zdraví), kde pracoval jako kontrolor nemocných.

Během normalizace se mu naskytla příležitost studovat zpátky na FAMU pod podmínkou, že si znovu podá přihlášku. Při pohovoru se nepohodl s režisérem Vorlíčkem, a proto nebyl přijat. V roce 1977 mohl podepsat chartu 77 to, ale kvůli předchozí zkušenosti neudělal. Báł se těžkých následků a toho, že se ho nikdo nezastane.

V 80. letech hlavně psal scénáře (pro sebe, protože svobodně tvořit nemohl.) a jen občas se mu podařilo proniknout do světa filmu prostřednictvím hraní malých rolí. Sametovou revoluci uvítal, dokonce se mu po ní povedlo získat zpátky i svůj film *Nezvaný host* a tak s ním mohl slavit úspěchy na filmových festivalech. Později díky projektu televize CET a prodeji podílu se mu podařilo zbohatnout. Za to byl velice rád, protože věděl, že až do stáří si bude žít spokojený život. Bohužel se to nenaplnilo, protože jeho syn byl v roce 1993 napaden skupinou chuligánů a na následky zranění zemřel. Pan Venclík se z této tragédie vzpamatoval velmi dlouho a pomohlo mu až natočení filmu *Zpráva o životě a smrti mého syna* a tím že založil nadaci pomáhající obětem násilných trestných činů.

Nadále se snažil působit jako scénárista, režisér a příležitostný herec, ale sám si uvědomoval, že nejlepší léta mu sebral komunistický režim.

Dnes žije v Praze a je stále aktivní. Rozhodně pořád má co říct.